

פעם היה אהרון בכר האוייב הגדול של הנובורישים

והיורדים. עכשיו ניויורק דווקא מוצאת חן בעיניו

בכר בוחר באמריקה

סיפור הזה לא יתפרסם בעמודי ידיעות אחרונות. וחבל. אבל שבעתיים שאת הסיפור הזה לא חבל שכתוב אהרון בכר. כי אהרון בכר כאילו נולד כדי לכתוב אותו. איך היה כותב! הוא היה שופך אש

סימנה אלון
מסתכלים בטלוויזיה

וגפירת על היורדים הנוגדים, המעי דיפים את סיד הבשר, האלכוהול והמאריחואנה של ארצות-הברית על פני ארצנו הקטנה והטובה, שופעת השמש והאבטיחים. הוא היה מקריש טורים ארוכים של לעג על הפרובינציאלים הקטנים, הנובורישים, שהכסף האמריקאי מסנוור את עיניהם, ואין הם רודים את העליבות של עצמם. זאת יכלה להיות רשימה, שכל הארץ היתה מברת עליה, משהו בסיגנון של עמוס קינן (אם כי, למען האמת, בלי הכישרון של עמוס קינן). בקיצור, רשימה נהדרת הלכה כאן לאיבוד. יחד עם אהרון בכר.

הבוז לפרובינציאלים

מי אינו מכיר את אהרון בכר, הכוכב של ידיעות אחרונות. השוט המצליח על גבם של עשירי ישראל, הנובורישים, רופייהמותות והפרובינציאלים העלובים? אבל לא כל אחד מכיר את סיפורו האישי, למרות העובדה שגם הוא מרתק למדי.

בכר, בן למישפחת יוצאי-בולגריה, היה פעם נשוי עם אמריקאית, עד שהכיר את אנה, ציירת, שאביה קנה לזוג דירה ביד-אליהו. נולד להם בן בעייתי, שהוא כיום בן 15.

כנער לא היה אהרון בכר כלילי-הויפי. הוא לא היה מסוג הצעירים שהנערות רודפות אחריהם בהערצה, כדי לזכות בבילוי איתם. אבל ברגע ששמו התחיל מתפרסם, שפר גורלו. הוא היה מנהל בגאווה רבה רומאנים פומביים עם נשים מפורסמות, כגון העיתונאית אורלי אוולאי, הקריינית כרמית גיא, העיתונאית תלמה יגול ושרדנית גלי צה"ל מיכל גזית. באותו זמן היה רמות בחייה-לילה והבוהמה, וכדי לחקות את עמוס קינן עד הסוף לא היה מתנזר גם מן האלכוהול. פניו היו מוכרות מאוד כבארים, ולאשתו היה חזר לפנות בוקר, אם בכלל.

בידיעות אחרונות הכיר בכר את העיתונאית סימנה אלון, גרושה, הפעם היה זה רומאן רציני יותר, לפחות מבחינת התוצאות. סימנה אלון ילדה לו בן, אחרי שניסתה להתאבד, הוא נאלץ לעזוב את דירת אשתו, והוגג החדש עבר לדירת האם של סימנה, עוררת-כית שגרה בתנאים קשים.

יתכן כי המצב הקשה הזה השפיע גם על עבודתו של בכר. בעיתונו התחילו ללחש שהוא חוזר על עצמו עד בוש. שהוא נתקע בדרך, שהכתיבה שלו אינה מה שהייתה.

לדוב יורקובסקי, או העורך-בפועל של העיתון (וכיום העורך הרישמי) היה רעיון: מרוע לא לשלוח את האיש לארצות-הברית, כדי להתרענן קצת ולקבל אופקים חדשים? בכר לא רצה כל-כך, אבל לבסוף שוכנע. הוא נשלח לניו-יורק, אך היתנה תנאי: הוא לא מראיין אנשים ואינו עוסק בחדשות. הוא רק כותב הגיגים, מה שבא לו.

ניו-יורק היא הצימוק בכל עיתון יומי. כושינגטון וכרדים קשה, יש מוסדות-שילטון, יש חדשות, צריכים לרוץ — ואלו העיר עצמה משעממת, אין בה חיי-חברה, הכל מסוגרים בעיר בים בכרבים. אך גם בניו-יורק הוזהרת והתוססת לא היה בכר מוכן לעשות את העבודה השחורה. העיתון צירף אליו שני עיתונאים מיקצועיים: יעקב אלון ואלי תבור (העורך שם גם את עיתון היורדים ישראל שלנו).

התנאים של בכר לא היו רעים. במשך שנתיים שילם לו העיתון, עבור עבודתו הלא-שחורה, סכום של קרוב ל-4000 דולאים לחודש.

אינסטלטורים במערכת

בסכום הזה אפשר לחיות, איכ"ש. בכר שכר דירה בצד המיד

רחי של מנהטן, הילד נשלח לגן וסימנה אלה ישבה בבית ויכלה ליהנות מן החיים.

בכר כתב, ועוד איך! על ידיעות אחרונות ניתן מטר של כתבות, שעוררו תהילה תמיהה, ואחר-כך יש וורקה שים. המסר היה: אהרון בכר מיד-אליהו גילה את אמריקה.

הוא כתב על סופר-מארקט שיש בו — שומו שמיים! — 20 (עשרים) מיני גבינות. הוא גילה שחוויה עילאית היא לשבת בבית, כשבמקור יש וורקה קרה. הוא כתב רשימה על החוויה הנוראה הכרוכה בישיבה ברכבת התחתית, כשממול יושב כושי מפחיד. הוא כתב על קוקטייל משגע, שבו מגישים קאוויאר שחור וארום.

הוא גם הגיב על מה שמתרחש בארצות-הברית. אבל מה שמתרחש בארצות-הברית מגיע לארץ תוך שעה ברדיו, ותוך שעתים בטלוויזיה. בכר ישב נינוח בדירתו במנהאטן, צפה בטלוויזיה וכתב שלוש כתבות גדולות על גץ, הגיבור הניו-יורקי שירה בחברת רת שחורים שנטפלה אליו בתחתית. הם פורסמו אחרי שכל הארץ בכר שמעה עלי-כך את הפרט האחרון.

בינתיים התחיל בכר לחשוב על העתיד. לא רע, למשל, לכתוב בעיתון אמריקאי. מכיוון שהשפה האנגלית שבפיו אינה מספיקה לך, שכר עורכת ושילם לה עבור רשימות שכתב במקור מון הניו-יורקי וילג ווייס.

חברים שבאו מניו-יורק התחילו להיפץ עליו סיפורים משונים. בסיפורים אלה הצטייר אהרון בכר כמי שעומד כמסכת-קוקטייל, הכוס הנצחית בידו, והוא משמיץ את ישראל הפרובינציאלית ואת עורכי ידיעות אחרונות. שאותם הגדיר כ-"אינסטלטורים". היה ברור כי קומתו של בכר צמחה למימי דים קוסמופוליטיים כאלה, שישיראל

אהרון בכר כותב הגיגים

שוב אינה עוד בעיניו אלא ארץ קטנה, עלובה ורחוקה.

מכיוון שכל אותו זמן חי בכר על המשכורת השמנה למדי של ידיעות אחרונות. זה לא כלי-כך מצא חן בעיני כמה מעמיתיו. מה גם שכבר ביקש להאריך את תפקידו באמריקה. הוא שלח רמז רק לעורכיו: הוא לא מוכן לחזור לארץ.

בצמרת הצהרון נערכו כמה ישיבות על הנושא ששמו אהרון בכר. אין העורכים יכולים לפטר אותו, מחשש שמא יעבור לאחד משני הצהרונים המתחרים. אך גם אין הם רוצים להשי" איך אותו שם, הן בגלל טיב הכתבות שלו, הן בשל הסיפורים על ההשמצות.

ידיד חדש

בינתיים חדל אהרון בכר ממינהגו הישן — להשמיץ את היורדים. אחד היורדים המושמצים ביותר שלו בעבר הרחוק היה רענן לוריא, הקריקטוריסט עתיר-הצלחה, שיציי רותיו מתפרסמות ברחבי העולם ורמת המיחיה שלו — וילה, בריכות-שחיה, רכוש — עוררו קינאה רבה אצל ישראלים.

הידיעה האחרונה על תולדות אהרון בכר היא שאחרי שגילה את אמריקה, גילה גם את לוריא. הוא מעריך אותו מעומק ליבו, כפי שהעריך פעם את עמוס קינן, וחלומה הגדול הוא לחיות כמוהו ולהצליח כמוהו בעיתונות העור למית.

אמריקה סיחררה אותו לגמרי, אמר אחד מעמיתיו במערכת. הם מקנאים בו, וזה הכל! אמר בכר עצמו, למי שמתחו עליו ביקורת. בינתיים יכולים הנובורישים הישראליים לנשום לרווחה. גם אם יחשבו על ירידה מהארץ, אהרון בכר לא יכתוב עליהם עוד.

